

УДК 378.1

Красильник Юрій Семенович,
кандидат педагогічних наук, доцент кафедри
державної служби та менеджменту освіти
Центрального інституту післядипломної
педагогічної освіти ДВНЗ
«Університет менеджменту освіти»

ОСОБЛИВОСТІ РЕАЛІЗАЦІЇ ТЕХНОЛОГІЇ КОНТЕКСТНОГО НАВЧАННЯ В НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДАХ ПІСЛЯДИПЛОМНОЇ ПЕДАГОГІЧНОЇ ОСВІТИ

Анотація. У статті обґрунтовано шляхи впровадження контекстного підходу як чинника ефективної навчально-пізнавальної діяльності слухачів у процесі підвищення кваліфікації. Предметом узагальнень є умови функціонування цілісної структури управлінської та професійно-педагогічної діяльності слухачів у навчальному закладі післядипломної педагогічної освіти як технології, що забезпечує трансформацію пізнавального типу їхньої діяльності в професійний на підґрунті усвідомлення потреб, мотивів, цілей, дій, засобів і результатів, детермінованих інноваційним освітнім середовищем.

Ключові слова: контекстний підхід, контекстне навчання, технологія контекстного навчання, професійний контекст, компетентнісно-орієнтовані модулі.

Красильник Юрій Семенович

ОСОБЕННОСТИ РЕАЛИЗАЦИИ ТЕХНОЛОГИИ КОНТЕКСТНОГО ОБУЧЕНИЯ В УЧЕБНЫХ ЗАВЕДЕНИЯХ ПОСЛЕДИПЛОМНОГО ПЕДАГОГИЧЕСКОГО ОБРАЗОВАНИЯ

Аннотация. В статье обоснованы пути внедрения контекстного подхода как фактора эффективной учебно-познавательной деятельности слушателей в процессе повышения квалификации. Предметом обобщений являются условия функционирования целостной структуры управленческой и профессионально-педагогической деятельности слушателей в учебном заведении последипломного педагогического образования как технологии, обеспечивающей трансформацию познавательного типа их деятельности в профессиональный на основе осознания потребностей, мотивов, целей, действий, средств и результатов, детерминированных инновационной образовательной средой.

Ключевые слова: контекстный подход, контекстное обучение, технология контекстного обучения, профессиональный контекст, компетентно-ориентированные модули.

Krasilnik Yuriy Semenovich

FEATURES OF REALIZATION OF TECHNOLOGY CONTEXTUAL LEARNING IN EDUCATIONAL INSTITUTIONS OF POSTGRADUATE EDUCATION

Abstract. The article proves the ways to implement contextual approach as a factor in effective learning and cognitive activity of students in the process of training.

Generalizations are subject operating conditions the whole structure of management and professional and educational activities of students in the school of postgraduate education as a technology for the transformation of the cognitive type of their activities on the basis of professional awareness of the needs, motivations, goals, actions, resources and results of deterministic innovative educational environment.

Key words: *contextual approach, contextual learning, contextual learning technology, professional context, competent-oriented modules.*

Постановка проблеми

Сучасний етап функціонування системи післядипломної педагогічної освіти (далі – ППО) України характеризується якісними змінами стану джерельної бази, а саме емпіричного досвіду педагогічних, науково-педагогічних працівників, психолого-педагогічної теорії, рішень та рекомендацій відповідних органів управління у сфері ППО. Тому в постіндустріальну епоху, основною характеристикою якої є інформаційне суспільство, гостро постає проблема забезпечення відповідності ППО вимогам сучасності.

Актуальність теми дослідження. Специфічною ознакою освітнього середовища навчального закладу ППО в умовах розбудови інформаційного суспільства та широкомасштабного впровадження інформаційних технологій є спрямування вектора підвищення кваліфікації слухачів на їхній всебічний розвиток, підвищення соціальної, особистісної, практичної та професійної значущості його складових.

Аналіз останніх досліджень та публікацій

Джерельна база, яка розкриває актуальні проблеми діяльності навчального закладу ППО, представлена різноманітними науковими підходами, висвітленими в працях О. Бондарчук, В. Гравіта, І. Драч, Л. Забродської, Л. Ляхоцької, В. Маслова, В. Олійника, Л. Оліфіри, З. Рябової, Л. Сергєєвої, М. Степка, Є. Чернишової, Г. Штомпеля, В. Яковця та ін. Науковці наголошують на тому, що ППО є ваговою складовою системи освіти України, яка створює умови для постійного підвищення освітнього та кваліфікаційного рівнів керівних та науково-педагогічних кадрів освіти, що забезпечує їх нову якість, збагачує духовний та інтелектуальний потенціал.

Так, В. Олійником системно та цілеспрямовано висвітлено тенденції стандартизації, інформатизації та технологізації розвитку ППО в умовах трансформації суспільства, обґрунтовано роль Університету менеджменту освіти в удосконаленні змісту й запровадженні інноваційних педагогічних технологій, модернізації освітньої діяльності у ППО^{6; 7; 8}.

⁶ Олійник В. В. Менеджмент розвитком фахового зростання педагогічних працівників профтехосвіти в сучасних умовах / В. В. Олійник ; АПН України, Ун-т менедж. освіти. — К., 2009. — С. 11–21.

⁷ Олійник В. В. Післядипломна педагогічна освіта в Україні у контексті світового розвитку / В. В. Олійник // Післядипломна освіта в Україні. — 2002. — № 2. — С. 25–29.

⁸ Олійник В. В. Тенденції розвитку післядипломної педагогічної освіти в умовах трансформації суспільства / В. В. Олійник // Теорія і практика управління соціальними системами: філософія, психологія, педагогіка, соціологія. — 2013. — № 1. — С. 56–66.

Є. Чернишовою виявлено теоретично-методологічні й економічно-організаційні аспекти формування та використання кадрового потенціалу, тенденції, що визначають зовнішні впливи на розвиток навчальних закладів системи ППО освіти¹².

Л. Сергеева^{9; 10; 11} підкреслює, що в умовах доцільності регіоналізації та централізації професійного навчання підготовка педагога для роботи в таких умовах має спрямовуватися на формування фахової та методичної компетентності, а педагогічна майстерність трансформуватися з комплексу властивостей особистості у систему професійних компетентностей, сформованих на теоретичному, методичному і технологічному рівнях.

Л. Ляхощкою розкрито проблеми інформаційного забезпечення діяльності навчального закладу ППО як стратегічного напрямку його розвитку, обґрунтовано механізми впровадження дистанційного навчання в післядипломній освіті для забезпечення високого рівня професійної компетентності слухачів⁴.

Отже, інноваційний педагогічний досвід детермінує появу психолого-педагогічної теорії, яка науково обґрунтовує та програмує нові, перспективні напрями розвитку ППО, сприяє підвищенню якості управлінської діяльності щодо задоволення освітніх потреб особистості. Сучасні зміни освітніх цілей актуалізують питання забезпечення ППО більш повного особистісного та соціально інтегрованого результату в сукупності мотиваційно-ціннісних, когнітивних складових, що акумулюються в понятті компетентності.

Тому *метою* цієї статті є обґрунтування перспективних шляхів впровадження контекстного підходу як чинника ефективної навчально-пізнавальної діяльності слухачів у процесі підвищення кваліфікації.

Виклад основного матеріалу

І. Зимня обумовлює впровадження компетентнісного підходу в освіті світовою та загальноєвропейською тенденцією інтеграції та глобалізації економіки, необхідністю гармонізації системи післядипломної освіти відповідно до зміни освітньої парадигми, багатством змісту поняття «компетентність»³. В умовах переходу до компетентнісної освітньої моделі особливої актуальності набуває розроблення технологій навчання, які орієнтовані на моделювання засобів предметного і соціального змісту професійної діяльності. Зокрема, до однієї з таких

¹² Чернишова Є. Р. Оцінювання ефективності формування кадрового потенціалу навчального закладу системи післядипломної педагогічної освіти: методологічний аспект [електронний ресурс] / Є. Р. Чернишова. — 2011. — № 5. — 14 с. — Режим доступу : <http://tme.umo.edu.ua/docs/5/27.pdf>

⁹ Сергеева Л. М. Лідерство в управлінні професійно-технічним навчальним закладом: навч.-метод. посіб. / Л. М. Сергеева. — К. : АртЕк, 2011. — 176 с.

¹⁰ Сергеева Л. М. Сучасні тенденції формування змісту підвищення кваліфікації керівних кадрів ППНЗ [електронний ресурс] / Л. М. Сергеева // Витоки педагогічної майстерності : зб. наук. пр. — Полтава, 2011. — Вип. 8, ч. 1. — (Серія «Педагогічні науки»). — С. 262–266. — Режим доступу : <http://dspace.pnpu.edu.ua/bitstream/123456789/309/1/Sergeeva.pdf>

¹¹ Сергеева Л. М. Управління розвитком професійно-технічного навчального закладу: теорія і методика : монографія / Л. М. Сергеева ; за наук. ред. В. В. Олійника. — К. : Херсон : Айлант, 2013. — 452 с.

⁴ Ляхощка Л. Л. Концептуальні засади модернізації дистанційного навчання в системі післядипломної педагогічної освіти (університетський досвід) / Л. Л. Ляхощка // Нова педагогічна думка. — 2013. — № 2(74). — 188 с. — С. 52–57.

³ Зимня И. А. Ключевые компетентности как результативно-целевая основа компетентностного подхода в образовании / И. А. Зимня. — М. : Исследовательский центр проблем качества подготовки специалиста, 2006. — 40 с.

технологій можна віднести *контекстне, або знаково-контекстне навчання*. З огляду на це, практика ППО має низку невирішених проблем, пов'язаних з упровадженням у навчальний процес особистісно орієнтованого підходу щодо формування у слухачів готовності до професійної діяльності, з реалізацією діяльнісного підходу до проектування змісту навчання, з комплексним використанням традиційних та інноваційних методів, засобів та форм навчання тощо. На нашу думку, саме контекстне навчання є одним із найбільш продуктивних за основними показниками наукової та практичної зрілості: наявність і обґрунтованість поняттєво-категоріального й термінологічного апарату, здатність до розвитку та саморозвитку, розкриття причин і закономірностей психолого-педагогічних явищ, моделювання засобами певних дидактичних форм, методів та засобів предметного й соціального змісту діяльності професіонала.

Концепцію контекстного навчання розробив А. Вербицький¹ та представники його наукової школи, а саме: концептуальні положення й сутність контекстного навчання (А. Вербицький); реалізація контекстно-компетентнісного (О. Ларионова, О. Попова), інтеграційно-контекстного (О. Ларионова, В. Теніщева), модульно-контекстного (Л. Костельна, С. Литвинчук), домінантно-контекстного (О. Касатиков), ситуаційно-контекстного (А. Вербицький, М. Ільзова) підходів у системі професійної підготовки у ВНЗ; дослідження контекстного навчання у форматі «справожиттєвого підходу» (О. Ткаченко), реалізація діяльнісного підходу до засвоєння соціального досвіду та розвитку особистості майбутнього професіонала в контекстному навчанні (І. Тіханкіна); психологічні основи контекстного навчання (Т. Дубовицька, Н. Жукова); формування ціннісно-мотиваційної сфери особистості майбутнього професіонала в процесі контекстного навчання, зокрема, особистісної та професійної спрямованості (Ю. Верхова); пізнавальної та професійної мотивації (Н. Бакшаєва, В. Кругліков), розвиток самоактуалізованої особистості (Т. Дубовицька); дослідження контекстного навчання як нової освітньої технології (М. Левківський); провідні організаційні форми контекстного навчання (Н. Борисова, В. Вербицький, К. Гамбург, О. Ларионова); виховний потенціал контекстного навчання (Л. Бурдейна). Отже, феномен контекстного навчання є складним, багатоаспектним, поліфункціональним і розглядається у психолого-педагогічній науці як науковий підхід, освітня система, інноваційна освітня технологія, форма активного навчання, умова навчання та виховання, що забезпечує трансформацію пізнавальної діяльності суб'єкта навчання в професійну з відповідною зміною потреб, мотивів, цілей, дій, засобів, предметів та результатів.

Контекстне навчання — це реалізація динамічної моделі руху діяльності слухачів: від навчальної діяльності (наприклад, у формі лекцій) через квазіпрофесійну (ігрові форми, спецкурси) і навчально-професійну (науково-дослідницька робота слухачів, практикуми тощо) до професійної діяльності. Як проміжні можуть виступати методи, які забезпечують поетапну трансформацію однієї базової форми діяльності слухачів в іншу. Це проблемні лекції, семінари-дискусії, групові практичні заняття, аналіз конкретних педагогічних ситуацій,

¹ Вербицкий А. А. Активное обучение в высшей школе: контекстный подход / А. А. Вербицкий. — М. : Высш. шк., 1991. — 207 с.

різноманітні тренінги, конференції з обміну досвідом тощо. Перебуваючи від самого початку в діяльній позиції, слухачі отримують у контекстному навчанні все більш розвинену практику використання навчальної інформації як засобу регуляції власної діяльності.

Поняття контексту А. Вербицький пов'язує з поняттям «ситуація». Контекст може активізувати мислення суб'єкта і ввести в стан проблемної або творчої ситуації. Тому основною одиницею змісту освіти в контекстному навчанні виступає проблемна ситуація. Система таких ситуацій дає змогу розгортати зміст підвищення кваліфікації в динаміці шляхом врахування сюжетної канви модельованої професійної діяльності та створює можливості інтеграції знань різних навчальних тем, необхідних для вирішення цих ситуацій. Отже, зміст підвищення кваліфікації має містити дві складові: *навчальний*, який є базовим, що забезпечує професійну компетентність професіонала, і *соціальний*, що забезпечує здатність до командної роботи. Тому система переходу від професійної діяльності до навчання і від навчання до професійної діяльності повинна реалізовуватися тільки через «професійний контекст», що розуміється як сукупність навчальних завдань, організаційних, технологічних форм і методів діяльності, ситуацій соціально-психологічної взаємодії, характерних для професійної діяльності.

Викладач у контекстному навчанні актуалізує, стимулює слухачів до розвитку, створює умови для їхнього самовдосконалення на основі використання емоційно-ціннісного досвіду як власного, так і слухачів. Так виникає ефект суб'єктно-сміслового навчання: діагностика (самодіагностика) особистісного розвитку, діалогічне (полілогічне) педагогічне спілкування, внесення навчальних завдань у контекст професійних проблем. У такому випадку об'єктом роботи слухачів є не навчальна інформація, а проблемна ситуація в усій своїй предметній та соціальній суперечливості. Контекстне навчання містить цілий ряд форм і методів, що уможливають розвиток творчого потенціалу слухачів (див. табл.).

Таблиця

Форми і методи контекстного навчання

Неімітаційні	Імітаційні
1	2
1. Методи проблемного навчання: <ul style="list-style-type: none"> • частково-пошуковий; • дослідницький; • проблемний 	1. Неігрові: <ul style="list-style-type: none"> • аналіз конкретних ситуацій; • аналіз класичних ситуацій; • імітаційний тренінг; • дія за інструкцією; • інцидент, розбір конкретних ситуацій
2. Діалог, полілог, дискусія	2. Ігрові: <ul style="list-style-type: none"> • ділова гра; • розігрування ролей (соціальних, позиційних, професійних); • ОДГ (організаційно-діяльнісна гра);
	<ul style="list-style-type: none"> • інноваційна гра; • ігрове проектування; • стажування з виконанням посадової ролі
3. Мозковий штурм	
4. Метод активного соціологічного аналізу та контролю	
5. Стажування без виконання посадової ролі	

Реалізація цих вимог надає можливість проектувати цілісний навчальний процес, в якому враховуються такі чинники, як специфіка освітніх модулів, особливості та можливості всіх учасників навчального процесу, а також часові й матеріально-технічні умови навчання. Крім того, застосування технології контекстного навчання уможливорює науково обгрунтований пошук форм і методів навчання, конструювання їх системи, коригування як змісту, так і цілей навчання. Якщо традиційне навчання черпає свій предметний зміст переважно з одного джерела — відповідної наукової дисципліни, то в контекстному навчанні, поряд з дидактично перетвореним змістом підвищення кваліфікації, використовується ще одне джерело — професійна діяльність. Вона представлена у вигляді моделі діяльності професіонала: опису основних функцій, проблем і завдань, які він повинен компетентно вирішувати з використанням системи теоретичних знань. Це дає змогу проектувати комплекси предметних і соціально-особистісних компетентностей, що підлягають розвитку в процесі підвищення кваліфікації. Технологія проектування змісту основних освітніх програм набуває тоді такого вигляду: 1) у співпраці із замовником встановлюється перелік основних функцій професіонала за напрямом підготовки; 2) визначається необхідний і достатній для реалізації цих функцій набір загальнокультурних та професійних компетентностей; 3) проектується перелік типових професійних завдань, проблем і ситуацій, які слухач повинен уміти вирішувати, спираючись на теоретичні знання як орієнтовну основу практичних дій; 4) розробляється система змістових модулів, в яких визначено цілі, зміст навчання і виховання, способи його засвоєння та діагностика рівня засвоєння; 5) з певного набору модулів проектуються навчальні (навчально-тематичні) плани; 6) розробляються критерії визначення рівня сформованості професійних компетентностей та відповідні процедури контролю. Навчальний модуль навчально-тематичного плану підвищення кваліфікації є автономною одиницею подання цілей, змісту (навчання і виховання), що має рекомендації щодо їх засвоєння і контролю, забезпечує формування однієї або декількох компетентностей. Тому в структуру освітнього модуля входять: а) мета (цілі) навчання і виховання в сукупності з об'єктивними критеріями, показниками та індикаторами їх досягнення; б) зміст навчання, що забезпечує формування однієї або декількох компетентностей; в) методичні вказівки щодо опанування змісту освітнього модуля за допомогою вибору адекватних цілям і змісту педагогічних технологій; г) засоби, методи і процедури контролю засвоєння змісту освітнього модуля.

В. Монахов⁵ наголошує на тому, що сучасними перспективними інноваційними процесами в освітній практиці є ті, які будуються на основі інтеграції теорій контекстного навчання та педагогічних технологій. На думку науковця, взаємодія цих теорій допомагає цілеспрямовано відбирати і проектувати новий зміст освіти, доцільно і динамічно його реалізовувати.

⁵ Монахов В. М. Компетентностно-контекстный формат обучения и проектирование образовательных модулей / В. М. Монахов // Проектирование образовательных систем с заданными свойствами: материалы II Междунар. науч.-практ. конф. (15–16 сентября 2011 г.). — М. : МГТУ им. М. А. Шолохова. — С. 11–21.

До ключових структурних компонентів контекстно-професійної моделі підготовки педагогічних кадрів Н. Дем'яненко² відносить: мету (формування системи компетенцій, практичну спрямованість процесу навчання), ціннісні основи (прагматичність, зв'язок із роботодавцями), принципи (самостійність у навчанні; формування змісту навчання через проблеми пізнавального, професійного, комунікативного, організаційного, морального характеру; залучення слухачів до навчально-пізнавальної діяльності; відкритість і свободу вибору слухачами власних навчальних дій; формування рефлексивної позиції до себе як до суб'єкта діяльності), відбір змісту (міждисциплінарність, контекстність), організацію навчального процесу, технологічність, систему оцінювання (рейтинг), роль педагога (тьютора, консультанта), стосунки викладач – слухач (суб'єкт-суб'єктні), специфіку підготовки (практико орієнтовану), ключові терміни (знання, вміння, досвід діяльності, компетенції, компетентності, компетентність). Отже, контекстне навчання детермінує інноваційне освітнє середовище, засноване на інформаційних технологіях, проектуванні сучасного змісту навчання, використанні засобів психолого-педагогічної діагностики, зміні традиційної ролі викладача.

Мета контекстного навчання є системоутворювальною під час моделювання таких основних педагогічних об'єктів, як навчальний (педагогічний, освітній) процес; система (методична, дидактична, педагогічна); траєкторія навчання слухача.

Сучасне трактування мети контекстного навчання може бути представлено чотирма рівнями ієрархії цілей (рис.), де КМВ – компетентнісна модель випускника, ПК – професійні компетентності, ПЗ – професійні завдання, НЗ – навчальні завдання.

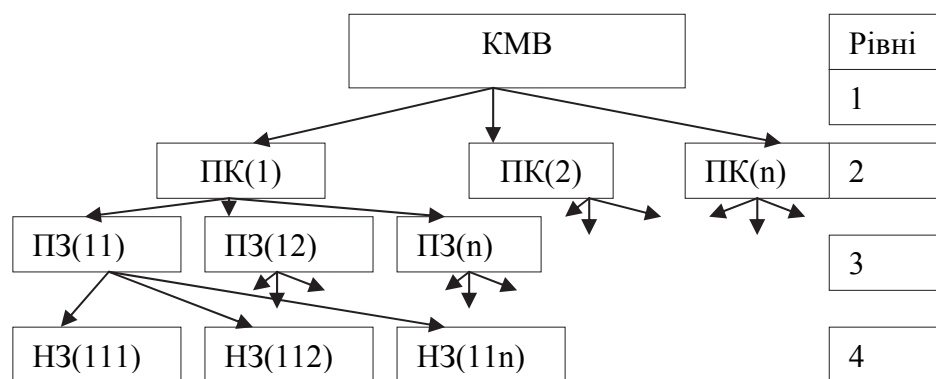

Рис. Ієрархія цілей контекстного навчання

Формування окремої професійної компетентності (ПК) слухача передбачає послідовне виконання певної групи професійних завдань ПЗ(11), ПЗ(12), ПЗ(n) на основі спеціально розроблених навчальних завдань НЗ(111), НЗ(112), НЗ(11n). Проектувальна діяльність щодо створення компетентнісно-орієнтованих модулів може мати такі процедури: побудову компетентнісної моделі випускника (КМВ) як суми професійних компетентностей, що впливають зі стандартів (інваріантної та варіативної складових), при цьому сукупність компетентностей виконує функцію

² Дем'яненко Н. М. Сучасні тенденції підготовки педагогічних кадрів: системний аналіз і спроба моделювання [електронний ресурс] / Н. М. Дем'яненко. — Режим доступу : www.artek.ua/...%20CO.../demyanenko.doc

мети підвищення кваліфікації (наперед задані якості випускника), а набір модулів є засобом досягнення цієї мети; упорядкування отриманої послідовності компетентностей (зовнішній контекст) з урахуванням методичної логіки навчального процесу і розподіл професійних компетентностей на гіпотетичній траєкторії процесу навчання слухача; подання кожної професійної компетентності модуля як суми професійних завдань; розроблення для кожного професійного завдання з набору навчальних завдань: повторювальних, підготовчих, проміжних та допоміжних. Якщо слухач самостійно виконав систему навчальних завдань і технологічна діагностика позитивно оцінила цей факт, то здійснюється діагностика готовності слухача виконувати це професійне завдання; розроблення технологічних карт на кожен модуль, використовуючи схему логічної структури формування компетентностей. На кожен компетентнісно-орієнтований модуль доцільно укласти два види технологічних карт: перші призначені для виконання навчальних завдань, другі — професійних завдань. Отже, результатом проектувальної діяльності є проект навчального процесу вивчення компетентнісно-орієнтованих модулів у вигляді технологічних карт.

Висновки

Отже, основними характеристиками контекстного навчання є те, що суб'єкт навчання ставиться в діяльну позицію, предмет якої поступово перетворюється із суто навчальної на практико-професійну. Вимоги до професійної діяльності є системоутворювальними, вони передбачають не лише контекстний принцип побудови й розгортання окремих навчальних модулів, а й зміст підвищення кваліфікації в цілому.

Перспективами подальших розвідок у цьому напрямі можуть стати теоретико-методологічні підходи реалізації контекстного навчання як концептуальної основи забезпечення якості підвищення кваліфікації слухачів у системі ПШО.

Список використаних джерел

1. Вербицкий А. А. Активное обучение в высшей школе: контекстный подход / А. А. Вербицкий. — М. : Высш. шк., 1991. — 207 с.
2. Дем'яненко Н. М. Сучасні тенденції підготовки педагогічних кадрів: системний аналіз і спроба моделювання [електронний ресурс] / Н. М. Дем'яненко. — Режим доступу : www.artek.ua/...%20CO.../demyanenko.doc
3. Зимняя И. А. Ключевые компетентности как результативно-целевая основа компетентностного подхода в образовании / И. А. Зимняя. — М. : Исследовательский центр проблем качества подготовки специалиста, 2006. — 40 с.
4. Ляхоцька Л. Л. Концептуальні засади модернізації дистанційного навчання в системі післядипломної педагогічної освіти (університетський досвід) / Л. Л. Ляхоцька // Нова педагогічна думка. — 2013. — № 2(74). — 188 с.
5. Монахов В. М. Компетентностно-контекстный формат обучения и проектирование образовательных модулей / В. М. Монахов // Проектирование образовательных систем с заданными свойствами: материалы II Междунар. науч.-практ. конф. (15–16 сентября 2011 г.). — М. : МГТУ им. М. А. Шолохова. — С. 11–21.

6. Олійник В. В. Менеджмент розвитком фахового зростання педагогічних працівників профтехосвіти в сучасних умовах / В. В. Олійник ; АПН України, Ун-т менедж. освіти. — К., 2009. — С. 11–21.
7. Олійник В. В. Післядипломна педагогічна освіта в Україні у контексті світового розвитку / В. В. Олійник // Післядипломна освіта в Україні. — 2002. — № 2. — С. 25–29.
8. Олійник В. В. Тенденції розвитку післядипломної педагогічної освіти в умовах трансформації суспільства / В. В. Олійник // Теорія і практика управління соціальними системами: філософія, психологія, педагогіка, соціологія. — 2013. — № 1. — С. 56–66.
9. Сергеева Л. М. Лідерство в управлінні професійно-технічним навчальним закладом: навч.-метод. посіб. / Л. М. Сергеева. — К. : АртЕк, 2011. — 176 с.
10. Сергеева Л. М. Сучасні тенденції формування змісту підвищення кваліфікації керівних кадрів ПТНЗ [електронний ресурс] / Л. М. Сергеева // Витоки педагогічної майстерності : зб. наук. пр. — Полтава, 2011. — Вип. 8, ч. 1. — (Серія «Педагогічні науки»). — С. 262–266. — Режим доступу : <http://dspace.pnpu.edu.ua/bitstream/123456789/309/1/Sergeeva.pdf>
11. Сергеева Л. М. Управління розвитком професійно-технічного навчального закладу: теорія і методика: монографія / Л. М. Сергеева ; за наук. ред. В. В. Олійника. — К. : Херсон : Айлант, 2013. — 452 с.
12. Чернишова Є. Р. Оцінювання ефективності формування кадрового потенціалу навчального закладу системи післядипломної педагогічної освіти: методологічний аспект [електронний ресурс] / Є. Р. Чернишова. — 2011. — № 5. — 14 с. — Режим доступу : <http://tme.uomo.edu.Ua/docs/5/27.pdf>

Krasilnik Yuriy Semenovich

**FEATURES OF REALIZATION OF TECHNOLOGY CONTEXTUAL
LEARNING IN EDUCATIONAL INSTITUTIONS
OF POSTGRADUATE EDUCATION**

An important problem of the present stage of the system of Postgraduate Education. Analyzed source base, which reveals the urgent issues of the institution to improve educational and qualification levels of managerial and scientific personnel education that provides them with a new quality, enrich the spiritual and intellectual potential.

Determined that the specific feature of educational environment, in terms of information society and widespread implementation of information technology is a direction vector of training students for their comprehensive development, improving social, personal, practical and professional relevance of its components. Found that

innovative teaching experience determines the appearance of psychological and educational theory that justifies research programs and new promising areas of improving the quality of management in the aggregate value motivational, cognitive its components, which are accumulated in the concept of competence. Proved promising ways of introducing contextual approach as a factor of effective teaching and learning of students in the training.

Characterized contextual learning system as the transition from professional activities to training and from training to professional activities professional context, understood as a set of learning objectives, organizational, process forms and methods of activity, social and psychological situations of interaction specific to the profession. In further studies of possible intelligence can become theoretical and methodological approaches to implement contextual education as a conceptual basis for the quality of training of students in the system of Postgraduate Education.